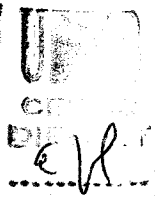

SOLIDARITAT

butlletí de SOC ————— novembre 74

DONACIO
JOAN COMAS

REAGRUPAMENTS I CONVERGÈNCIES:

Estem a la temporada dels reagrupaments, apropaments i coordinacions entre organitzacions i homes de l'esquerra i del socialisme al nostre país. Això és bo, evidentment. Tot el que sigui sumar esforços i conjuntar-los és positiu.

Malgrat tot, cal veure les causes dels aplegaments de forces, els perquè i també, naturalment, els objectius, els per a que... I aleshores potser ja no tot és tant positiu, o almenys no tant com hauria de ser-ho.

Ens sembla que gairebé tots aquests moviments de coordinació i agrupament es fan en funció de poder atreure, al moment arribat, el màxim de clientela electoral, és a dir, aconseguir el tant per cent més elevat possible de votants en unes possibles eleccions més o menys democràtiques. Cosa interessant, és cert, però que necessita també uns objectius bàsics paralels. Anem a analitzar-ho.

Es evident que, després de 35 anys de dictadura - que encara no s'ha acabat-, ens sembla oportú recordar-ho a qui es pensa que això s'acaba per moments- la sensibilització política dels homes i de les dones del nostre país ha degenerat molt. A còpia de sentir repetir conceptes per premsa, radio i televisió, les mentalitats s'han anat acostumant a acceptar-los sense una anàlisi crítica ni una reflexió acurada. El sentiment de pàtria, el concepte de nació, la noció de classe obrera han sigut o bandejats o atacats barroerament, "la unidad entre los hombres y las tierras de España" aplicada tant a aspectes socials (acceptar la unitat sindical entre patrons i obrers) com aplicada a aspectes nacionals (el sacrosant principi de la unitat per la unitat) han sigut els pilons bàsics en que s'ha basat el règim per fer aquesta adulteració. Les manipulacions a través dels mitjans de comunicació conjuntament amb la repressió aplicada amb greus penalitats de presó i fortes multes a tots aquells que gosen i han gosat, encara avui, a anar en contra aquesta adulteració han sigut les armes utilitzades pera imposar-la.

Els drets humans no solament no són aplicats sinó que s'intenta treure'n la veritable noció i, [màxima concessió], s'ens presenten uns sucedànis. El dret d'associació, que totes les persones tenen pel sol fet ser persones, no solament no és d'aplicació a l'Estat espanyol, sinó que quan el Règim vol mostrar-se aperturista, ens parla "de l'interés de que només hi hagin un parell o tres d'associacions, doncs altre cosa seria inoportú i contra productiu."

I tracta de limitar, d'entrada, les possibilitats d'associacionisme, que si es necessitaren almenys 25.000 signatures, que si caldrà que hi hagi membres a 10 "provincies", etz.... El dret de reunió, 100 per 100 del mateix. El dret d'expressió ....., I ja no parlem del dret d'autodeterminació dels pobles. El que és vàlid pels sahuris, per exemple, no ho és pels catalans, gallecs, bascos, aragonesos, andalusos, etz.... En definitiva, que els clics que durant tants i tants anys s'han anat reproduint en la ment de la majoria, han provocat i provoquen una mentalitat, uns criteris, uns judicis, unes postures i unes reaccions totalment deformats. D'aquí els objectius bàsics dels que parlavem abans.

Per què diem tot això ? . Es senzill de comprendre.

Un qualsevol d'aquests reagrupaments polítics, amb mires a guanyar unes possibles - i futures, pensem-ho - eleccions, tot i mantenint fidelitat a uns principis ideològics fonamentals els matitzarà -- d'acord amb les reaccions que prevegui en el cos electoral.

Si ho fa d'acord amb la mentalitat, els criteris i les possibles reaccions ACTUALS del sector sobre el qual pensa, o vol, incidir, establirà un programa, remarcarà més o menys uns aspectes o altres, tenint sempre present aquelles imatges que s'ha fet dels homes i les dones que voldria convertir en simpatitzants i, per tant, en electors seus.

Ara bé: cal, primer que tot, segons el nostre parer, analitzar si aquella mentalitat, aquelles positures i aquelles reaccions corresponen a uns criteris mentals acordats amb els principis bàsics que les forces polítiques de que parlem sustenten. Si la resposta és afirmativa, endavant: ja podem preveure programes, accions concretes... Si no, cal un treball intens, i decidit, sense massa contemplacions ni prejudicis, per a compensar més trenta-cinc anys de fal·làcia i d'enganys. Cal recordar al poble que la societat capitalista és formada per dues capes de població: la dels explotadors i la dels explotats; que al món no hi ha només homes i classes explotadors, sinó també pobles explotats per altres pobles i oligarquies que exploten tot el que poden: homes, classes i pobles, fins i tot el poble a què pertanyen. Cal recordar que les classes dominants - capitalistes han anat muntant una sèrie d'estructures i d'instruments per mantenir el seu domini, tot donant-los sovint una aparença agradable o popular. També cal insistir en el fet que, al món, no tothom és igual; que hi ha comunitats diferenciades; que no és el mateix nació que estat; que els Països Catalans són una comunitat nacional ben concreta; que els drets fonamentals de la persona humana són extensius als grups que les persones formen, etc. Com menys llarg hom prevegui el pas de la dictadura a una certa democràcia, més intensiu i més incisiu ha d'ésser aquest treball. Sense aquest, a la llarga mantindrem al poder els mateixos gossos amb diferent collar, o, si ho preferiu, diferents gossos amb els mateixos collars.

Dit això, només ens cal encoratjar aquests moviments d'aproximament i de coordinació entre les diferents forces d'esquerra i socialistes. Nosaltres, bé que com a organització obrera mantenim la nostra total independència, procurarem, a través de militants que lluiten en el terreny polític, que aquests moviments avancin en intencitat i en intencionalitat.